

6. Тупкало В.Н. Процессный подход к управлению: от деклараций стандарта ISO 9001:2000 к методологическим основам теории процессного управления / В.Н. Тупкало, С.В. Тупкало // Системи управління, навігації та зв'язку. – 2007. – Вип. 4. – С.114 – 118.

УПРАВЛІННЯ ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ОХОРОНОЮ ЗЕЛЕНИХ НАСАДЖЕНЬ

Чечета Н. О., студентка

Науковий керівник: Годованик Є. В., к.ю.н., доцент

Маріупольський державний університет

Зелені насадження мають важливе значення для формування безпечного та сприятливого проживання людини, розвитку її особистості, обумовлюють специфіку організаційно-правового регулювання у сфері охорони зелених насаджень та інших об'єктів рослинного світу.

Зелені насадження міст, селищ, сіл являються складовою навколишнього природного середовища. Благоустрій та озеленення виконуються за рахунок зелених насаджень. Зелені насадження найефективнішим чином підтримують природний стан біосфери, нормалізують газовий режим і покращують хімічний склад атмосфери, сприяють біологічному очищенню ґрунту, води і ґрунту, тому проблема зелених насаджень є однією з найважливіших екологічних проблем у населених пунктах.

Високий рівень навантаження на довкілля призвів до того, що системи природної регуляції рослинного світу майже не здатні подолати існуючі рівні забруднення. Багато проблемних питань, які виникають в окремому регіоні, місцевості мають вирішуватись на місцевому рівні.

Згідно п. 2.1 Правил утримання зелених насаджень у населених пунктах України, під охороною зелених насаджень розуміють систему адміністративно-правових, організаційно-господарських, економічних, архітектурно-планувальних і агротехнічних заходів, спрямованих на збереження, відновлення або покращання виконання зеленими насадженнями відповідних функцій [1].

В часи незалежної України важливим кроком у сфері правової охорони природи в цілому та рослинного світу зокрема стало прийняття Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» від 26 червня 1991 р. Наступним етапом у розвитку

законодавства з питань охорони рослинного світу можна вважати прийняття Лісового кодексу України в редакції Закону від 21.01.1994 р., який регламентував охорону, експлуатацію, відтворення лісів, ведення лісового господарства, використання лісової рослинності та інші питання.

Водночас поза сферою правового управління органами місцевого самоврядування залишилися проблеми охорони зелених насаджень.

Охорона рослинного світу передбачає здійснення комплексу заходів, спрямованих на збереження просторової, видової, популяційної та ценотичної різноманітності і цілісності об'єктів рослинного світу, охорону умов їх місцезростання, збереження від знищення, пошкодження, захист від шкідників і хвороб, а також невиснажливе використання. Рідкісні і такі, що перебувають під загрозою зникнення та типові природні рослинні угруповання підлягають охороні на всій території України і заносяться до Зеленої книги України [2].

Охороні та відновленню підлягають усі зелені насадження в межах населених пунктів під час проведення будь-якої діяльності, крім зелених насаджень, які висаджені або вирости самосівом в охоронних зонах повітряних і кабельних ліній, трансформаторних підстанцій, розподільних пунктів і пристроїв [3, ст. 28].

Специфіка правового управління органами місцевого самоврядування в питанні зелених насаджень полягає в тому, що в межах населених пунктів зелені насадження можуть створювати як природні екологічні системи, так й існувати в межах штучно створених людиною екосистем. Виходячи з цього можна сказати, що управління органами місцевого самоврядування в цій сфері здійснюється за двома напрямками: 1) охорона та використання природних екосистем; 2) створення, використання та охорона штучних екосистем.

Планування та проведення заходів, спрямованих на охорону навколишнього природного середовища в містах, селах та селищах, здійснюють органи місцевого самоврядування.

Організація розвитку та утримання зелених зон, охорона зелених насаджень населених пунктів Законом України «Про благоустрій населених пунктів» покладається на органи місцевого самоврядування. Цим же Законом передбачено: «Рішення місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування щодо благоустрою території певного населеного пункту є обов'язковим

для виконання розміщеними на цій території підприємствами, установами, організаціями та громадянами, які на ній проживають».

Більшість норм чинного законодавства України щодо зелених насаджень місцевого значення спрямована на забезпечення їх захисту та охорони. Правове управління та охорона зелених насаджень містить окремі аспекти правового управління об'єктів рослинного світу, правового режиму відповідної території, в тому числі земельної ділянки тощо. Але слід звернути увагу, що основна проблема охорони зелених насаджень у містах та інших населених пунктах полягає в тому, що зелені насадження охороняються не спеціальним Законом, а відомчими правилами, які не забезпечують деревам і чагарникам місцевого значення необхідного захисту. Для захисту зелених насаджень, які ростуть у всіх населених пунктах України, групою народних депутатів і екологів був розроблений і внесений в 2013 р. до Верховної Ради України законопроект «Про зелені насадження міст та інших населених пунктів» [4], який подальшого розвитку так і не набув.

Вжиття органами місцевого самоврядування заходів спрямованих на збереження та охорону зелених насаджень сприяє не лише збереженню та поліпшенню зовнішнього вигляду міст, селищ та сіл, а й створенню сприятливих умов для життєдіяльності людини.

Проблема охорони навколишнього середовища та охорони зелених насаджень в населених пунктах буде вирішена, якщо органи місцевого самоврядування та виконавчі органи будуть розглядати дану проблему як невідкладну задачу державної та місцевої значимості та будуть діяти цілеспрямовано і рішуче.

Література.

1. Про затвердження Правил утримання зелених насаджень у населених пунктах України [Електронний ресурс]: Наказ Міністерства будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства України від 10.04.2006 № 105 // Відомості Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0880-06>
2. Практикум з природоресурсного права України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://studopedia.com.ua/1_195498_znachennya-zelenoi-knigi-ukraini.html
3. Про благоустрій населених пунктів [Електронний ресурс]: Закон України від 06.09.2005 // Відомості Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2807-15>

4. Зелені насадження [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.turkaramamotoru.com/uk/Зелені-насадження-8886.html>

ОГЛЯД ОСНОВНИХ ТЕНДЕНЦІЙ РОЗВИТКУ РОЗДРІБНИХ МЕРЕЖ УКРАЇНИ

Данкеєва О. М., асистент

*Донецький національний університет економіки та торгівлі
Імені Михайла Туган-Барановського*

Початок ХХІ століття в Україні ознаменувався появою нової форми роздрібної торгівлі – роздрібними мережами, що привело до своєрідної революції в системі всієї торгівельної галузі. Якщо раніше торгівля розглядалася як ланка, що з'єднує виробництво з кінцевим споживанням і основною функцією якої, було підвищення ефективності в рамках цих питань. Утім сьогодні роздрібні мережі диктують свою політику не тільки окремим виробникам і сегментам ринку, але і цілим галузям промисловості, регіонам.

Питанню розвитку торгівельних мереж приділяється значна увага у сучасній науковій літературі. Вагомий внесок у дослідження теоретичних та практичних процесів, які відбуваються у торгівельному залі під час продажу товарів внесли Ф. Котлер, Ж. Ламбен, Р. Патюрель, М. Портер, В.В. Апопій, Л.В. Балабанова, А.А. Мазаракі, Л.В. Фролова, А.А. Садеков, О.В.Тимофєєва, П.Г. Гончаров, О.В. Памбухчянц, О.В. Соколов, Л.П. Дашкова, П.Г. Гончаров, В.А. Гросул. Особливості управління торгівельними мережами, враховуючі запити конкретного регіону, висвітлювали у своїх працях Чумаченко, Т.В. Футаїло, Р.В. Криган, Н.О. Власова, О.В. Клочкова, В.М. Селютіна, Н.М. Севериненко, О.О. Кавун. Проте через постійну зміну попиту, модифікацію товару, інноваційні форми і методи продажу, нові технології в торгівлі необхідно постійно досліджувати тенденції розвитку роздрібних мереж та галузі в цілому.

Останніми роками в Україні стрімко розвиваються роздрібні мережі, які складаються з десятків або навіть сотень роздрібних торговельних підприємств, що належать єдиному власнику, який може бути як вітчизняним так і закордонним суб'єктом господарювання. Їх становлення та ріст відбувається під впливом позитивних і негативних чинників. До позитивних відносяться:

- пізній перехід на сучасні форми торгівлі ніж закордонні мережі;